

работа! — — Отъ глѣ се взе и това писмо! Сега до прозореца и почва да рови книгата, що е наблизо.

IV

Мара и Баба Нейка.

Баба Нейка. — Влиза безъ да види Мара, дири нѣщо.

Мара. — Какво диришъ?

Баба Нейка. — Като я съгледва Ти ли си? — Чорапа си бѣхъ оставила.

Мара. — Прѣди малко го видѣхъ въ мутвака.

Баба Нейка. — Понича да излѣзе.

Мара. — Изпрѣваря я. Е, стига си работила, ела при мене малко. Турила съмъ за кафе.

Баба Нейка. — Доволна отъ вниманието, сѣда. Кждѣ отидѣ Борьо! — Той ходи, пъкъ азъ се мисля за него.

Мара. — Погледва я. По добръ прави, защото каквото сж го заболѣли очитѣ —

Баба Нейка. — Вий, младитѣ, аслж само да ви чекни нѣщо и овикватѣ сѣга. Че какво толкова — очи!

Мара. — Ти си чудна, майко! Доктора каза, че болестъта му е серъозна и ако работи може да ослѣпей.

Баба Нейка. — Тѣй се ослѣпѣвало отъ рабата! Дѣдо ти бѣше терзия, по цѣли дни и нощи е стоялъ прѣвитъ надъ иглата — — и очи го болѣха, и гърбъ го болѣше — и пакъ живѣе хеменъ сто години. Невѣрвамъ азъ на вашитѣ доктори

Мара. — Азъ много бихъ искала да бжде както казвашъ, но нали го гледамъ: отъ день на день очитѣ му червенеятъ — и щомъ почна да ги прѣмивамъ съдзи ме задушаватъ. Затуй азъ ще ти се моля, майко, нека не го тревожимъ; нека намѣримъ отъ нѣгдѣ пари да платимъ на пристава.

Баба Нейка. — Засѣгната. Че намѣреге. Вий сте млади, по ви вѣрватъ хората.

Мара. — На какво да ни вѣрватъ? —

Баба Нейка. — Пъкъ азъ съмъ стара жена!

Мара. — Слушай, майко, ако ти имашъ спестени нѣкадѣ — помогни сега, че подирѣ — то, Борьо, ще ги замѣсти.